

春花月夜

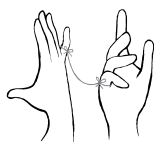
月下花前
共赏良辰

3

เฟิงไหลเคอ 蓬萊客 เขียน
พริกทอม แปล
พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

ผ่านไปแล้วสองเล่ม เป็นอย่างไรกันบ้างคะ นอกจากความรักที่ค่อยๆ
พัฒนาก้าวหน้าขึ้นแล้ว สถานการณ์แย่งชิงเมืองช่วงชิงแผ่นดินก็มีแต่
เข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เลย์ว่าไหมคะ หลี่มู่จากทหารตำแหน่งเล็กๆ กระโดด
ก้าวพรวดไปเป็นข้าหลวงที่อึ้งเจิง สามารถมีกองกำลังส่วนตัวได้แล้วคะ
เขยิบใกล้บัลลังก์มากขึ้น

ทุกอย่างกำลังดำเนินไปตามแผนการ เขากรุยทางบุกเบิกเมือง
สะสมกองกำลังทหาร หวังเดินหน้าช่วงชิงเมืองหลวงตะวันตกจางอันมา
ทุกอย่างก็น่าจะไม่มีใครจับความคิดนี้ได้ แต่ไม่ใช่กับเกาลั่วเสิน นางที่ควรอยู่
เจียนคังถึงขั้นเดินทางไกลมาปรากฏตัวตรงหน้าเขา อ่อนวอนให้เขากลับตัว
กลับใจ เป็นขุนนางผู้ซื่อสัตย์เสีย

แม้เป็นนาง เขาก็ไม่เปลี่ยนแปลงความคิดอันมุ่งมั่นของตนเด็ดขาด
ทว่าพอเหลือเฟือเพียงทางเลือกเดียว ลุยหน้าต่อไปโดยไม่มีนางเคียงข้างแล้ว
ความยึดมั่นของเขาก็สั่นคลอนอย่างรุนแรง

สุดท้ายแล้วหลี่มู่จะตัดสินใจเลือกอย่างไร แล้วเกาลั่วเสินจะยังรอ
หลี่มู่ไปได้นานแค่ไหน สงครามอันวุ่นวายจะมีอะไรพลิกผันอีกหรือไม่
ไปร่วมติดตามต่อกันได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ท่านอยากให้ข้าไป ข้าก็ได้แต่ไป กระทั่งข้าวิงวอนขอร้องท่านเช่นนั้น ก็ยังอยู่ไม่ได้! ประเดี๋ยวเปลี่ยนใจจะให้ข้าอยู่ก็ทำเรื่องที่ไม่มีเหตุผลเช่นนี้ออกมา! ท่านเห็นข้าเป็นใครกัน อาศัยอะไรมาทำกับข้าเช่นนี้ เรียกก็ต้องมาไล่ก็ต้องไปหรือ!"

นางตะโกนจบก็หลับตาลงร้องไห้ออกมาอีก เสียงร้องมีเพียงความเศร้าเสียใจยิ่ง

หลี่มู่ Ning ไปชั่วขณะ จัปพลันก็ชันตัวนางขึ้นมาอุ้มอีกครั้ง เดินมาถึงหน้าประตู เขายกเท้าเตะประตูให้เปิดออกพานางไปนั่งที่ข้างเตียง ตนเองไปจุดโคมไฟ

แสงจากโคมไฟค่อยๆ สว่างขึ้นมา ขับไล่ความมืดในห้อง

เกาลัวเสินนั่งอยู่ข้างเตียงเห็นเขาเดินมาที่ตน นางก็รีบขยับคอเสื้อที่ถูกเขาทำจนยุ่งเหยิงเมื่อครู่ให้ดี ผูกสายรัดเอวกระโปรงให้แน่น คิดจะยืนขึ้นเพื่อหลบหลีกเขา มือกลับถูกเขาจับไว้แล้ว

"อาหมี ล้วนเป็นความผิดของข้า เจ้าอยากตีก็ตีได้เลย อยากกักข้าก็จะให้เจ้ากัก"

•

แนะนำตัวละคร

* เกาลั่วเลน

บุตรสาวสกุลเกา เป็นคุณหนูตระกูลสูงศักดิ์
เชี่ยวชาญเรื่องพิษและเขี้ยว แต่งงานกับหลี่มู่

* หลี่มู่

ข้าหลวงเขตอี้เจิง ขุนนางหนุ่มผู้เปี่ยมความสามารถ
ที่มาจากตระกูลต่ำต้อย มีความสามารถด้านการรบ
เป็นสามีของเกาลั่วเลน

* เกาหวน

คุณชายสกุลเกา อยากแสดงฝีมือในสนามรบ
ขึ้นชนนับถือพี่เขยอย่างหลี่มู่ เป็นคนกล้าลุย
ไม่กลัวตาย

* เกาอิ่น

ต้าซยงของเกาลั่วเลน เป็นว่าที่ประมุขสกุลเกา
ยึดถือตระกูลเป็นสำคัญ มีฝีมือการรบ

* มู่หรงถี้

ทูตพิเศษแคว้นเยียน ชาวเซียนเปย เป็นชายหนุ่ม
รูปงาม มาเจี้ยนคังด้วยแผนการบางอย่าง

* สวีมี

พี่ชายของสวีฮองเฮาในฮ่องเต้องค์ปัจจุบัน เป็น
คนมักใหญ่ใฝ่สูง หมายผลักดันหลานชายตนเอง
ขึ้นสืบทอดบัลลังก์

* ไหวหลี่

บุตรชายคนโตของไหวตั้งท่านหวังแห่งโจวฉือ
ชอบฝึกสัตว์ร้ายต่างๆ เป็นพันธมิตรกับหลี่มู่

คำเรียกต่างๆ ในเรื่อง

คำเรียก

ความหมาย

* อาเหยีย

บิดา

* อาเหนียง/อาหมู่

มารดา

* ต้าซยง

พี่ใหญ่

* อาซยง

พี่ชาย

* อาเจีย

พี่สาว

* อาเม่ย

น้องสาว

* อาตี้

น้องชาย

* อาเส้า

พี่สะใภ้

* อาจยา

แม่สามี

* หลางจวิน

คำที่ภรรยาใช้เรียกสามี
และใช้เรียกชายหนุ่มทั่วไป
ในเชิงยกย่อง

74

คืนนี้กล่าวสำหรับเกาลัดเดินแล้ว ประจวบตรงตจากยอดเมฆลงมาสู่
พื้นดินเลน

เพราะความเชื่อมั่น ความปิติยินดีทั้งหมดที่เกิดขึ้นมาจากการช่วยเหลือ
สำเร็จได้อันตรธานไปไม่มีเหลือ

นางหาได้มีเจตนาจะทำให้เขาเสียอารมณ์ในเวลาเช่นนั้น
ก่อนที่จะนางจะเอ่ยปากวิงวอนขอร้องเขาด้วยน้ำใสใจจริงก็แทบจะ
ลืมเลือนคำสั่งกำชับที่บิดาพูดกับนางตอนก่อนออกเดินทางไปแล้ว

เพียงแต่ในส่วนลึกของหัวใจจะมีเสียงหนึ่งดังอยู่ตลอด
ทุกครั้งที่ขึ้นเนินเบิกบานและหลงระเรีง เสียงนั้นก็จะโผล่ขึ้นมาทันที
คอยตักเตือนนาง มันยังอยู่ไม่ได้หายไปไหน

และในขณะที่นางลอบเสียใจ นึกอับอายขายหน้าทีตนหาเรื่อง
ถูกสบประมาทเหยียดหยามเอง หลืมกลับไม่ได้แม้แต่จะอยู่ข้างกายนาง...

แน่นอนเรื่องนี้ไม่อาจตำหนิเขาแม้แต่น้อย
 เพราะในคืนนั้นสกุลกานกับโหวเจียนได้ก่อกฎขึ้น
 ตามแผนเดิมของพวกเขาคือเข้าจู่โจมคฤหาสน์สกุลโหวกับโรงเตี๊ยม
 สังหารโหวตั้งพ่อลูกรวมทั้งหล่มู่ในคืนนั้นเลย
 แต่สิ่งที่พวกเขาคิดไม่ถึงก็คืออีกฝ่ายได้เตรียมการรับมืออยู่ก่อนแล้ว
 นี่เป็นคำคืบของการเป็นพันธมิตรที่คู่ควรแก่การเฉลิมฉลองคืนหนึ่ง
 และเป็นคำคืบที่เต็มไปด้วยกลิ่นคาวโลหิตของการเข่นฆ่าสังหาร
 ข้างหูได้ยินเสียงการเข่นฆ่าสังหารที่ด้านนอกอยู่ก่อนคืน กระทั่ง
 ฟังสาถึงได้เงิบสงบลงในที่สุด

กานฉีกกับโหวเจียนพ่ายแพ้ถูกประหารในคืนนั้น ลูกสมุนผู้ติดตาม
 ก็ทยอยถูกกวาดล้างตามไปด้วย

ผ่านไปสองวัน หล่มู่ช่วยโหวตั้งจัดการเรื่องราวเสร็จสิ้นก็พาเกาลั่วเดิน
 จากไป

ตอนเกาลั่วเดินเดินออกจากโรงเตี๊ยมก็เห็นผู้คนบนท้องถนนเดินไป
 เดินมา

ที่นี้กลับคืนสู่ความสงบสุขดังเดิมแล้ว เสียงเข่นฆ่าสังหารที่ดังเอะอะ
 อยู่ครึ่งคืนในคืนวันนั้นกลายเป็นเพียงความฝัน

แต่คราบโลหิตที่ติดอยู่บนชั้นบันไดหน้าประตูโรงเตี๊ยมหลายรอย
 ที่ยังถูกน้ำฝนชะล้างไปไม่หมดกลับเป็นสิ่งเตือนใจคนอย่างชัดเจน

คืนนั้นที่นอกประตูใหญ่บานนี้ เคยเกิดการต่อสู้กันชนิดเจ้าตายข้าอยู่
 ที่น่าสังเวชใจอย่างไร

การเดินทางกลับใช้เวลาอยู่สองวัน กำแพงเมืองอี่เจิงก็ค่อยๆ ปรากฏ
 ขึ้นมาในสายตา

ตอนเช้าเมือง นายกองผู้ดูแลประตูเมืองผู้หนึ่งออกมาต้อนรับและ
พูดอะไรกับหลี่มู่ประโยคหนึ่ง

หลี่มู่คล้ายนั่งอิงไปพลางหันกลับมาองเกล้าวเลินตามสัญญาณ
แวบหนึ่ง

เพียงไม่นานเกล้าวเลินก็ได้ทราบข่าวเรื่องหนึ่ง

เกาอื่น...ตัวซิงของนางมาแล้ว เวลาที่เขาอยู่ในจวนข้าหลวง

การมาครั้งนี้เกาอื่นได้รับมอบหมายจากเกาเฉียว หลังจากกลุ่มของ
เกล้าวเลินออกเดินทางมาได้ไม่นาน เกาอื่นก็ออกเดินทางตามมา

ที่เกาเฉียวจัดการต่อมาเช่นนี้ ประการแรกเพราะไม่วางใจ
ความปลอดภัยระหว่างทาง ประการที่สองน่าจะเพื่อเป็นหลักประกันว่า
หลังจากบุตรสาวได้พบหลี่มู่แล้วจะสามารถกลับไปเจี้ยนคังโดยเร็ว

เขาเป็นห่วงว่าหลี่มู่จะไม่ปล่อยบุตรสาวกลับไป และเป็นห่วงว่า
บุตรสาวจะไม่ยอมกลับไป

ดังนั้นจุดประสงค์การมาในครั้งนี้ของเกาอื่นจึงชัดเจนยิ่ง

การมาถึงอย่างกะทันหันของเกาอื่นเห็นชัดว่าทำให้หลี่มู่ออกจะ
ไม่ทันตั้งตัว

แต่หลังจากกลับไปถึงจวนข้าหลวง หลังได้พบหน้าเกาอื่นแล้วหลี่มู่
ก็ปฏิบัติต่อเขาตามมารยาท ให้ความเกรงอกเกรงใจอย่างยิ่ง

เกล้าวเลินเองก็ยอมรับการจัดการของบิดาอย่างสงบ

คนเดียวที่คิดจะต่อต้านก็คือเกาหวน

บาดแผลที่บริเวณบั้นท้ายของเกาหวนกำลังหาย เขาหลงจากเตียง
มาเดินได้หลายวันแล้ว ทว่าการมาถึงอย่างกะทันหันของเกาอื่นทำให้เขา

ได้กลิ่นจุดจบของความฝัน

หลังจากชนก้าแพง* มาหลายครั้ง เขาก็เข้าใจเหตุผลข้อหนึ่งแล้ว
 ภายใต้งี๊นอนโซที่ท่านลุงไม่พยักหน้า ไม่ว่าเขาจะขอร้องหลื้มูอย่างไร
 หลื้มูก็ไม่มีทางฝ่าฝืนเจตจำนงของท่านลุง ไม่มีทางให้เขาอยู่ต่อ

ความหวังเพียงหนึ่งเดียวก็อยู่ที่เกาลัวเดินแล้ว

ถ้านางสมัครใจอยู่ต่อ เช่นนั้นเขาก็มีเหตุผลที่จะอยู่ต่อตามไปด้วย

จากการสังเกตการณ์ในช่วงที่ผ่านมาของเกาหวน เขารู้สึกว่า
 หลังจากนางมาที่นี้ก็ประหนึ่งปลาได้น้ำ ดูนางมีความสุขมาก หลายครั้งที่
 ที่ลองหยั่งน้ำเสียงของนางก็ไม่ได้ยินนางบอกว่ารอเขาบาดเจ็บหายแล้ว
 ก็จะกลับไปทันที

ด้วยเหตุนี้เดิมทีเขามีความมั่นใจอย่างมากว่าจะรั้งอยู่ที่นี้ต่อไปได้
 คิดไม่ถึงว่าการมาถึงอย่างกะทันหันของเกาอื่นจะทำให้ความหวัง
 ทั้งหมดต้องดับสูญไป

ที่ทำให้เขายิ่งรุนแรงก็คือเขาหาโอกาสไปหาอาเจีย คิดจะโน้มน้าวนาง
 ให้อยู่ต่อ

ท่าทีของนางถึงกับเปลี่ยนไปจากก่อนหน้านี้ราวกับเป็นคนละคน
 ไม่มีท่าทางว่าคิดจะต่อต้านการจัดการของท่านลุงออกมาให้เห็น

เกาหวนผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง

ที่ทำให้เขายิ่งกลัดกลุ้มก็คือหลังจากก่อนหน้านี้บาดเจ็บที่ก้นของเขา
 ทรมาณให้เจ็บปวดเจียนตาย มาบัดนี้กลับทำท่าว่าจะหายดี เริ่มตั้งตัว
 เป็นศัตรูกับเขา ให้เขาไม่อาจรั้งอยู่ที่นี้แล้ว

เมื่อวานเกาอื่นพาหมอทหารมาตรวจอาการเขา หลังจากเขาต่อต้าน

* ชนก้าแพง หมายถึงถูกขัดขวางหรือถูกปฏิเสธ

อย่างสุดกำลังเพื่อรักษาเกียรติภูมิของตน สุดท้ายยังคงไม่อาจต้านทาน
อาณาพอนนำเกรงขามของพี่ชายที่อายุมากกว่าเขาสิบกว่าปีได้ จำต้อง
ยอมถอยถอยถอยออก

หมอทหารบอกว่าบาดเจ็บหนักแล้ว ขอเพียงไม่ซี้นำเปลี่ยนมา
นั่งรถก็ออกเดินทางได้ไม่มีปัญหาแล้ว

เรื่องราวก็เป็นเช่นนี้ วันเดินทางกลับได้กำหนดลงมาเป็นขั้นตอน
นั่นก็คือพรุ่งนี้!

ยามเย็น ตะวันยามสายัณห์แผ่คลุมทุ่งกว้างที่เปล่าเปลี่ยวอีกครั้ง
อาบย้อมผืนแผ่นดินให้กลายเป็นสีเหลืองทอง

ช่วงที่อากาศดีเช่นนี้ แม้อยู่ไกลออกไปสิบหลีกก็มองเห็นเงาและเค้าโครง
กำแพงเมืองอันสูงตระหง่านของเมืองอิเณง

อาจเพราะกำแพงเมืองที่แข็งแกร่งทำให้ผู้คนรู้สึกปลอดภัย ระยะนี้
ทุกวันจะมีผู้คนงูเด็กประคองคนแก่ ทอยถอยกันมาจากทั่วสี่ทิศแปดทาง
มาขอให้รับพวกเขาเข้ามาอยู่ในเมือง

จำนวนคนที่มาอย่างน้อยก็หลายสิบ...อย่างมากที่สุดก็หลายร้อย
เจียงเทศร้างเพิงไว้ที่หน้าประตูเมืองหลังหนึ่ง รับผิดชอบการจดบันทึก
จำนวนประชากร

หลังจากชาวบ้านผู้ลี้ภัยเข้าเมืองมาเป็นธรรมดาอยู่แล้วที่จะมา
รวมตัวกันอยู่บริเวณรอบๆ จวนข้าหลวง ชูดรากถอนโคนต้นหญ้าที่รกร้าง
ซ่อมแซมบ้าน หลังจากตั้งหลักได้แล้วก็ยุ่งอยู่กับการบุกเบิกที่เพาะปลูก

แม้จะเข้าสู่ฤดูร้อนแล้ว แต่ขอเพียงรีบหักล้างทางพงที่นา หว่าน
เมล็ดพันธุ์ ถ้าสวรรค์ยอมประทานข้าวมาให้กินจริงๆ พอถึงปลายฤดูใบไม้ร่วง

จะสามารถเก็บเกี่ยวได้ครั้งหนึ่ง

หลี่มู่กลับจากลานฝึกซ้อมนอกเมือง เข้าประตูเมืองมา

อากาศร้อนมากขึ้นทุกทีแล้ว

ฝุ่นละอองแห้งแล้งปลิวฟุ้งไปในอากาศ พร้อมๆ กับเสียงร้องตะโกนของเหล่าทหารหาญที่เปลือยร่างท่อนบนฝึกฝนกันอย่างห้าวหาญจนเหงื่อชุ่มแผ่นหลัง

ขณะหลี่มู่ผ่านประตูเมือง ที่นั่นมีผู้ลี้ภัยกลุ่มหนึ่งเพิ่งมาถึง กำลังเข้าแถวรับการซักถาม รอเข้าเมืองด้วยความร้อนใจ

เสื้อผ้าของพวกเขาดำดงริ้ว หน้าตาเต็มไปด้วยฝุ่นดิน ใบหน้ามีร่องรอยของความทุกข์ยากที่หลงเหลือจากการเอาตัวรอดอันยากลำบากของหนึ่งหาบก็คือทรัพย์สินในครอบครัวยุติหมด

แต่ในยามนี้ ระหว่างรอเข้าแถวเพื่อเข้าเมือง ขณะชะเง้อคอยมองเข้าไปในตัวเมือง ในดวงตาแต่ละคู่ที่เดิมดูเฉื่อยชาไร้ชีวิตชีวา สิ่งที่พรุ้งยอกมกลับเป็นแววตาที่เปี่ยมไปด้วยความมุ่งหวังต่อชีวิตใหม่ที่สงบมั่นคง ซึ่งแววตาเช่นนี้ไม่ได้พบเห็นมานานมากแล้ว

ครั้นพวกเขาเห็นทหารที่ประตูเมืองทำความเคารพคนผู้หนึ่งที่ขี่ม้ามาท่าทางเหมือนนายทหาร เรียกเขา "ท่านข้าหลวง" ก็รู้ว่าคนผู้นี้ก็คือท่านผู้ปกครองเมืองหลี่มู่ ทุกคนต่างพากันคุกเข่าให้เขา ขอร้องให้รับพวกตนไว้

หลี่มู่บอกให้ทุกคนลุกขึ้น สั่งทหารให้รีบลงบันทึกลงให้เสร็จ ปล่อยคนเข้าเมืองก่อนฟ้ามืด

พอหลี่มู่สั่งกำชับเสร็จ ผ่านประตูเมืองเข้าไป กำลังจะมุ่งหน้าไปจวนข้าหลวง เขาพลันได้ยินเสียงร้องเรียก "พี่ชาย!"

หลี่มู่หันหน้ามา เห็นเกาหวนโผล่ออกมาจากด้านหลังแท่งหินแท่งหนึ่ง
ที่ข้างประตูเมือง จึงหยุดลง

เกาหวนเพิ่งลงจากเตียงมาเดินได้เมื่อไม่กี่วันก่อน จึงเอามือกุมกัน
แอบหนีไปดูการฝึกซ้อมที่ลานฝึกซ้อม หลี่มู่สังเกตเห็นเขานานแล้ว แต่
ก็ไม่ได้ไล่เขาไป

"พี่ชาย แม้วรยุทธ์ของข้าเปรียบกับคนอื่นแล้วจะด้อยกว่าเล็กน้อย แต่
ขอเพียงให้โอกาสข้า ข้าทนความลำบากได้! ข้ายังพูดภาษาเซียนเปย์ได้
ท่านว่าข้าเข้าร่วมหน่วยลือต๋อได้หรือไม่"

เขาถามอย่างประจบเอาใจ

กองกำลังในบังคับบัญชาของหลี่มู่ นอกจากทหารขนส่ง ทหาร
สอดแนม พลธนู และทหารราบที่จำเป็นต้องมีแล้ว ช่วงหลังมานี้กำลัง
จัดตั้งกองทหารชั้นยอดขึ้นกองหนึ่ง

นี่เป็นกองทหารที่มีมียอดเยี่ยมที่สุด ในหนึ่งร้อยคนคัดมาเพียงหนึ่งคน
มีชื่อว่า 'หน่วยลือต๋อ'

หลายวันมานี้ในลานฝึกซ้อมกำลังประลองฝีมือกัน ทุกคนต่างเห็นว่
การได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในนั้นถือเป็นเกียรติ

เกาหวนยิ่งฝันอยากจะเป็นหนึ่งในนั้น

แต่เห็นหลี่มู่มองมาที่ตนเช่นนี้ เขาพลันหมดกำลังใจ

"ช่างเถิดๆ" เกาหวนเปลี่ยนคำพูด "พี่ชาย! พรุ่งนี้อาเจียก็จะไปแล้ว
ท่านเห็นด้วยจริงหรือ"

หลี่มู่ไม่พูด

"อาเจียกลับไปครั้งนี้ ต่อไปไม่แน่ว่าจะไม่กลับมาอีกแล้ว พี่ชาย
ท่านก็รู้ ท่านลุงของข้าไม่พอใจท่านอย่างมาก ครั้งนี้ถ้าไม่ใช่อาเจียของข้า

พยายามต่อสู้ด้วยเหตุผล ท่านลุงก็คงไม่ยอมปล่อยนางมา..."

เกาหวนมองหลี่มู่ เห็นสายตาของเขาข้ามผ่านศีรษะตนไป จับนิ่งไปทางประตูเมืองที่อยู่ข้างหลังตน คล้ายกำลังมองอะไร ไม่ได้ฟังที่ตนพูดสักเท่าใด

ในใจเกาหวนพลันร้อนรนขึ้นมา ขยับเข้าไปเล็กน้อย

"พี่เขย บุตรหลานครอบครัวสกุลขุนนางในเมืองเจียนคังที่เลื่อมใสในตัวอาเจียของข้ามีมากมายนับไม่หวาดไม่ไหว! คนอื่นข้าก็ไม่เอ่ยถึงหรอก เพียงได้ยินว่าลู่ต้าซยงจนถึงทุกวันนี้ยังคงไม่ลืมอาเจียของข้า ไม่ยอมแต่งงาน..." เขาทอดถอนใจ "พี่เขย ข้าเป็นห่วงแทนท่านจริงๆ ความจริงถึงต้าซยงของข้าจะมาแล้ว แต่ท่านก็ไม่ต้องกลัวเขา ต้าซยงผู้นี้ ไม่ว่าท่านลุงพูดอะไร เขาก็ทำเช่นนั้น ไม่เคยมีความคิดของตนเอง แต่เห็นภายนอกดูเย็นชา ความจริงภายในกลับอบอุ่น..."

"ลิวหลาง เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร!"

ทันใดนั้นก็มิเสียงตวาดดังมาจากข้างหลัง

เกาหวนหันหน้าไป ถึงได้เห็นเกาอินก้าวยาวๆ เดินมาจากประตูเมือง สายตาจับนิ่งมาที่ตน แกวตาดูเฉยๆ

เห็นชัดว่าคงจะได้ยินคำพูดเมื่อครู่เหล่านั้นของตนแล้ว

เกาหวนสะดุ้งเฮือกรีบหุบปาก

เกาอินเดินเข้ามาสั่งเกาหวนให้กลับไป

เกาหวนก้มหน้าอย่างหน้าเสียว เอามือประคองกันเดินจากไปอย่างไม่ค่อยพอใจ

เกาอินมองส่งน้องชายที่ค่อยๆ เดินห่างออกไป กวาดตามองประตูเมืองรอบหนึ่ง ถอนสายตาจากร่างผู้ลี้ภัยที่กำลังประคองกันเดินเข้าไปใน

เมืองเหล่านั้น

"หลี่มู่ พูดตามตรง ข้ามาที่นี่ไม่กี่วัน อี้เจิงเท่าที่เห็นในตอนนีทำให้ข้ารู้สึกประทับใจมาก เจ้าเป็นคนที่มีความสามารถผู้หนึ่ง ไม่เพียงยามอยู่ในสนามรบบุกไปทางใดก็แหลกราบไปทางนั้น ด้านการปกครองทหารปกครองราษฎรก็มีฝีมืออย่างมาก ยิ่งได้ยินว่าเจ้าได้ผูกพันมิตรกับโจวฉือแล้วทำให้แนวหลังสงบเรียบร้อย ข้าแม้จะอายุมากกว่าเจ้าหลายปี แต่ลองถามตนเอง ถ้าเปลี่ยนเป็นข้ามาที่นี่ ในเวลาอันสั้นเกรงว่าคงสร้างผลงานไม่ได้เช่นนี้"

เขาลังเลอยู่ชั่วขณะ

"และด้วยเหตุนี้เองข้าจึงหวังว่าเจ้าจะไม่หลงเดินทางผิด เรื่องคำพูดคิดว่าท่านลุงของข้าคงพูดกับเจ้าแล้ว ข้าก็จะไม่พูดมากอีก ข้าเองก็แค่นใจในความไร้กำลังของราชสำนัก ทว่าถ้าทุกคนต่างเป็นเหมือนเจ้า ได้หล้านี้ไยมิใช่ยิ่งอุ่นวยหรือ พงุ่นนี้แม้ข้าจะพาอาเมย์กลับไปแล้ว แต่ท่านลุงยังคงฝากความหวังไว้กับเจ้าอย่างมาก หวังว่าเจ้าจะใคร่ครวญให้ถี่ถ้วน อย่าทำให้ท่านต้องผิดหวัง"

เขาพูดจบก็ก้าวเท้าเดินจากไป

หลี่มู่เข้ามาในจวนข้าหลวง

เปรียบกับด้านนอกที่ยุ่งุ่นวายร้อนอบอ้าว ลานด้านหลังของจวนข้าหลวงกลับดูเงียบวิเวกและเย็นสบายราวกับก้าวเข้าไปในโลกอีกโลกหนึ่ง

บนทางเดินเพิงพรมน้ำไป พื้นทางเดินที่ปูด้วยหินแม่น้ำสะอาดสะอ้านและเปียกฉะ

ประกายน้ำที่หยาดหยดได้ช่วยเติมความชุ่มชื้นเย็นสบายให้กับ

ลานเรือนในช่วงพลบค่ำของต้นฤดูร้อนขึ้นมามากหลายส่วน

เกาลัดเส้นเก็บของเสร็จแล้ว บนพื้นหน้าประตูมีที่บวางเรียง
อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยอยู่หลายใบ

นางเปลือยตัวนั่งอยู่บนแคร่ไม้ไผ่ตัวใหม่ที่เพิ่งยกมาวางไว้ข้างหน้าต่าง
ได้ไม่กี่วัน เอนพิงหมอนหนุนใบหนึ่งที่วางอยู่ด้านหลัง อ่านม้วนหนังสือในมือ
ภายใต้แสงสุดท้ายของตะวันยามสายัณห์ที่สองเข้ามาจากนอกหน้าต่าง

สายลมยามราตรีพัดผ่านกอไผ่เข้ามาทางหน้าต่าง ลมระผ่าน
เส้นผมยาวที่แผ่คลุมอยู่หลังหัวไหล่ นางเพ่งสระผมมาแต่ยังแห้งไม่สนิท
เห็นเขาเข้ามาแล้ว นางก็หันหน้าไปบอก "ไปล้างหน้าล้างตามากินข้าวเถิด"

บนโต๊ะมีอาหารค่ำวางอยู่ มีชามกับตะเกียบอยู่ชุดเดียว

เห็นเขาล้างเลนางก็บอก "ข้ากินแล้ว"

หลุมูใช้น้ำสะอาดที่จัดเตรียมไว้แล้วอ่างหนึ่งล้างหน้ากับมือที่เต็มไปด้วย
เหงื่อและฝุ่นละอองของตน แล้วนั่งที่หลังโต๊ะเงียบๆ

ไม่นานเขาก็กินข้าวเสร็จ วางชามกับตะเกียบลง

นางก็วางม้วนหนังสือลง ลูกขึ้นจากแคร่ไม้ไผ่ สวมรองเท้าไม่มีส้น
คู่หนึ่ง เดินมาที่ข้างเตียง หอบเสื้อผ้าที่พับไว้เรียบร้อยตั้งหนึ่งขึ้นมาวางไว้
บนหีบเสื้อผ้าของเขาที่อยู่ตรงมุมห้องไปนั้น ก่อนเอ่ยว่า "อากาศร้อนแล้ว
นี่เป็นเสื้อผ้าฤดูร้อนหลายตัวที่พวกอาจจู่เร่งกันตัดเย็บให้ท่าน"

นางชี้ไปที่ตัวบนสุด

"ผ้าสีน้ำเงินอมดำตัวนี้ตัดเย็บให้พี่รองเจียง รูปร่างของเขาไม่สูง
เหมือนท่าน ท่านอย่าจำผิดเล่า"

สายตาของหลุมูค่อยๆ เบนจากเสื้อผ้าตั้งนั้นจับจ้องไปที่ใบหน้าของนาง
เกาลัดเส้นมองสบสายตากับเขาแวบหนึ่ง สีหน้าสงบนิ่ง

"มุมห้องด้านตะวันตกเฉียงเหนือตรงจุดที่มีน้ำฝนรั่ว วันก่อนที่มีฝนตกหนักก็ไม่เห็นรั่วอีก น่าจะซ่อมแซมเรียบร้อยแล้ว แต่ทางด้านโน้น..." นางชี้ไปที่มุมห้องฝั่งตรงข้าม "วันนั้นตอนกลางวันฝนตกหนัก ลมก็แรง ท่านไม่อยู่ ข้าอยู่ในห้องได้ยินเสียงกิ่งไม้แห้งถูกลมพัดหักร่วงลงมาใส่เสียงดังโครม กระเบื้องหลังคาคงแตกไปแผ่นหนึ่ง ตอนนั้นน้ำฝนก็รั่วลงมา แล้ว ดีที่ไม่นานฝนก็หยุดตก จะอย่างไรท่านก็ต้องอยู่ที่นี้เป็นเวลานาน มีเวลา ยังคงเรียกคนมาซ่อมให้เกิด"

หลิมู่ยังคงนั่งเงียบ

"หลายวันก่อนตอนจัดเก็บลานด้านหลัง พบว่ามีบ่อน้ำบ่อหนึ่ง"

เกาลัวเดินพูดต่อ "ปากบ่อมีหญ้าป่าปิดคลุมอยู่ ตอนแรกจึงไม่เห็น ข้าให้คนลอกกันบ่อแล้ว ตาน้ำก็เปิดใหม่เรียบร้อยแล้ว วันนี้ข้าขึ้นมาเติมบ่อน้ำใสเย็นยิ่ง เดิมก็เป็นบ่อที่ดีบ่อหนึ่ง ต่อไปจะใช้น้ำไม่ต้องไปข้างนอกแล้ว ท่านมีเวลาเมื่อใดควรเรียกคนมาก่อขอบบ่อ ต่อไปจะอาบน้ำก็สะดวก..."

ตนเองต้องอย่าลืมนินข้าว งานใหญ่ถึงจะสำคัญ แต่ร่างกายก็จะเป็นอันดับหนึ่ง คนถ้าล้มเสียแล้ว ไม่ว่าอะไรก็จบสิ้น ยังมีอาอวี นางไม่มีอาหู่แล้ว อาเหี้ยกับอาซงของนางก็ล้วนเป็นทหารของท่าน วันนี้ข้าเพิ่งไปดูนางมา วันหน้าตอนท่านไปทำศึก หวังว่าท่านจะไม่ลืม อย่าให้พวกเขาสองพ่อลูกออกไปทำศึกพร้อมกัน

หลังจากข้ากลับไปแล้ว ต่อไปไม่แน่ว่าจะไปจึงไขว่เยียมอาหู่ของท่านกับอาอิงอีก แต่ไม่ว่าอย่างไรเมื่อก่อนที่พวกนางดีต่อข้า ข้าไม่มีวันลืม ข้าจะให้คนไปดูแลพวกนาง ท่านสงบใจอยู่ที่นี้ไม่ต้องเป็นห่วง"

นางนึ่งไปครู่หนึ่ง

"วันหน้าท่านจะทำงานใหญ่แล้ว คิดว่าคงไม่ต้องให้ข้าเตือน ตัวท่านเอง

ก็คงรู้ดี รับพวกนางมาเร็วหน่อยจะดีกว่า"

นางพุดจบก็นิ่งเงียบไป

ในห้องเงียบสงัดยิ่ง ช่างหมีเพียงเสียงสายลมยามราตรีที่พัดเข้ามา
ในหน้าต่าง พัดหน้าหนังสือบนแคร่ไม้ไผ่ที่นางอ่านไปได้ครึ่งหนึ่งดังพับพับ
เบาๆ

นี่เป็นคำพุดยาวที่สุดที่นางพุดกับเขาในช่วงหลายวันนี้

"อาหมี..."

ส่วนลึกในดวงตาสีม่วงราวกับมีคลื่นโหมซัดสาด เขาเรียกชื่อนาง
เสียงต่ำออกมาคำหนึ่ง เสียงแหบสาก แล้วก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่งคล้ายจะ
เดินเข้าไปหานาง

เกาล์วเดินกลับหมุนตัวเดินกลับไปทีแคร่ไม้ไผ่ตัวนั้น นั่งเอนพิงกลับไป
หยิบหนังสือขึ้นมา

หมีมองเงาด้านข้างของนาง ฝืนทำชะงักนิ่งแล้ว

เกาล์วเดินนอนไปได้ครึ่งคืนก็ตื่นขึ้นมา พบว่าบนเตียงเหลือนางอยู่
เพียงคนเดียวแล้ว

ประตูเปิดอยู่ครึ่งหนึ่ง นางมองผ่านม่านมุ้งออกไปครู่หนึ่งก็พลิกตัว
แล้วหลับตาลงอีก

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น หมอกเบาบางยามเช้าลอยอวลอยู่ในทุ่งกว้างนอกเมือง
บนปลายใบแหลมของหญ้าป่าข้างทางมีหยาดน้ำค้างเกาะตัวอยู่

ดวงอาทิตย์ยังไม่โผล่พ้นขอบฟ้า คนทั้งกลุ่มก็เตรียมจะออกเดินทาง
แล้ว

ตามจำนวนของผู้ลี้ภัยที่อพยพเข้ามาไม่ขาดสาย บ้านที่มีผู้คนอยู่อาศัย

บริเวณรอบจวนข้าหลวงก็ค่อยๆ เพิ่มมากขึ้น ระยะเวลาไม่นานนี้เด็กๆ บนลานโล่งที่อยู่ไม่ไกลจากหน้าประตูจวนข้าหลวงแห่งนั้นก็มียานพาหนะมากขึ้นทุกที

บางครั้งช่วงหลังเที่ยงวัน คนอยู่ที่ลานด้านหลังยังได้ยินเสียงหัวเราะสนุกสนานของเด็กๆ ที่วิ่งเล่นกันอยู่หน้าด้านหน้า

ทว่าเวลานี้ไพร่ก็ยังเข้าเกินไป ในลานจึงยังไม่มีคนแม้แต่คนเดียว

เกาลัวเดินนั่งอยู่ในรถม้า ภายใต้การคุ้มกันของทหารองครักษ์หลายร้อยนาย ติดตามเกาอื่นกับฝานเจิ้งที่นำขบวนอยู่ข้างหน้า ผ่านลานโล่งแห่งนั้นมาถึงหน้าประตูเมือง

ประตูเมืองที่หนังกิ่งสองบานถูกทหารผลักเปิดออกไปช้าๆ ซ้ายบานหนึ่ง ขวาบานหนึ่ง

ขบวนของคนและม้าเคลื่อนผ่านช่องประตูเมือง อย่างเหยียบสู่เส้นทางกลับไปทางใต้อีกครั้ง

ครั้งนี้เกาลัวเดินตัดสินใจแน่วแน่ว่าจะจากไปจริงๆ แล้ว

เกาลัวเดินมองออกไปนอกหน้าต่างเป็นครั้งสุดท้าย ทุงกว้างเปล่าเปลี่ยวกว้างไกลที่เต็มไปด้วยหญ้าป่าแผ่ลูกกลมผืนนั้น ช่มกลิ่นความรู้สึกที่อยากจะหันกลับไปมองข้างหลังอีกสักครั้ง ก่อนปิดหน้าต่างลงหลีกออกมาส่งนาง

เกาอื่นมีท่าทีเกรงอกเกรงใจยิ่ง

เพิ่งจะออกจากประตูเมืองก็ลงจากหลังม้ามายืนอยู่ข้างทางด้วยตนเอง ประสานมือทำความเคารพสามครั้งแสดงความขอบคุณ ขอให้เขาส่งเพียงแค่นี้...นี่เป็นธรรมเนียมสูงสุดที่แขกบอกรักแด่เจ้าบ้านด้วยมารยาทแล้ว

หลีกขึ้นไปบนหอแจ้งเหตุที่สูงที่สุดบนกำแพงเมือง ยืนอยู่หลังช่อง

เชิงเทิน มองขบวนคนและม้าที่เดินคดเคี้ยวยาวเหยียดอยู่เบื้องล่างห้อมล้อม
รถม้าคันนั้นค่อยๆ เคลื่อนห่างออกไปทุกที สุดท้ายก็หายลับไปจากสายตา

เขายืนอยู่ในหอแจ้งเหตุเป็นเวลานาน

ดวงอาทิตย์ค่อยๆ โผล่ขึ้นมาจากเส้นสุดขอบฟ้า ประตูเมืองเปิดออก
อีกครั้ง

ด้านล่างของกำแพงเมืองเริ่มคึกคักขึ้นมา

ท่ามกลางเสียงสังการ ทหารพากันเข้าแถวออกจากเมืองมุ่งหน้าไป
ลานฝึกซ้อม เริ่มการฝึกซ้อมในวันใหม่ ชาวบ้านในเมืองสวมขอบขาด แบก
คันไถ จอบ เสียม กระทั่งท่อนไม้ หิ้วไหใส่น้ำอาหารที่ภรรยาจัดเตรียมให้
แต่เช้าเร่งรุดไปยังที่นานอกเมืองที่เพิงบุกเบิกไถดิน

ในที่สุดหลุมก็ลงมาจากหอแจ้งเหตุ

เขาตรงไปที่ลานฝึกซ้อม มาถึงกลางวงนักรบที่แต่ละคนต่างคันไม้
คันมืออยากจะเข้าประลองเพื่อคัดเลือกเข้าหน่วยลี้ลับ เป็นกรงเล็บเสือ
เขี้ยวหมาป่าของเขา

เขาถอดเสื้อท่อนบนออก ลงสนามประลองด้วยตนเอง

มีเพียงนักรบที่สามารถยืนหยัดผ่านการทดสอบจากเขาไปได้จึงจะมี
คุณสมบัติเข้าร่วม

ใครที่สามารถจู่โจมเขาล้มลงได้ก็จะได้เป็นหัวหน้าหน่วยลี้ลับ

ตะวันร้อนแรงอยู่เหนือศีรษะ ฝุ่นสีเหลืองคลเคลุ้ง เขาถูกบุรุษร่างกำยำ
กล้ามเนื้อหนั้นแน่นลิบกว่าคนล้อมอยู่ตรงกลาง เขาเปลือยร่างท่อนบน
เมื่อดึงเสื้อออกดูสายฝน เขาคว้าจับทหารที่บุกเข้ามาโจมตีตนจากทุกมุม
ที่ละนายๆ พลางแผดเสียงคำรามก้อง แล้วเหวี่ยงพวกเขาขึ้นไปบนท้องฟ้า
เหนือลานฝึกซ้อม ฝุ่นดินปลิวปราย

เย็นย่ำหลี่มู่จึงกลับจากลานฝึกซ้อมมาที่จวนข้าหลวง ทั้งร่างเต็มไปด้วย
ฝุ่นดินและเหงื่อไคล ทั้งยังมีรอยบาดแผล

เขาถูกทหารนายหนึ่งที่ถูกตนจับกุมจนแน่นตาแดงฉาน โฉกิต
เดือดพล่าน ใช้ไม้พลองฟาดเข้ามาที่แผ่นหลัง

เขาถูกโจมตีจนเลือดลมพุ่งพล่าน

ไม้พลองอันนั้นหักในทันที ท่อนหนึ่งปลิวขึ้นไปข้างบน แผ่นหลังของเขา
มีรอยห้อเลือดแดงเป็นแนว

ทหารนายนั้นหลังจากฟาดไม้พลองลงมาแล้วจึงได้สติขึ้นมา ตกใจ
อึ้งตะลึงอยู่กับที่ไม่กล้าขยับตัว

หลี่มู่ไม่เพียงไม่เอ่ยตำหนิกลับเลื่อนตำแหน่งเขาเป็นหัวหน้าหน่วยย่อย
ทันที

ความเจ็บปวดที่ร่างกายคล้ายได้แบ่งเบาความรู้สึกในใจในยามนี้
ของหลี่มู่ไปบ้าง

เขาลงจากหลังม้า ก้าวเร็วๆ ไปที่ประตูใหญ่ กลับเห็นที่เชิงบันไดหิน
หน้าประตูมีเด็กหญิงรูปร่างผอมบางอายุราวเจ็ดแปดขวบคนหนึ่งนั่งอยู่

พอเห็นเขาดวงตานางพลันเปล่งประกาย รีบยืนขึ้นมา

หลี่มู่จำนางได้ เด็กหญิงคนนี้ก็คือนางที่เดินมาถึงหน้าประตูเมือง
ตามลำพังในวันนั้น

เขาหยุดลง

นางยืนหันหน้าขึ้นมองเขา บนใบหน้ามีรอยยิ้มขลาดกลัวอยู่หลายส่วน
ปรากฏขึ้น

"ข้าหลวงหลี่ เมื่อวานพู่เหรินมาเยี่ยมข้า ยังตัดเสื่อมาให้ข้าตัวหนึ่ง
บนเสื่อผ้าของนางมีกลิ่นหอมของดอกไม้อยู่เสมอ มีอยู่วันหนึ่งข้ายังเห็นนาง

เด็ดดอกไม้ที่ริมทาง นางคงชอบดอกไม้มาก ข้าจึงไปเด็ดดอกไม้มาให้นาง
ช่อหนึ่ง หอมมาก ข้าอยากมอบให้นาง แต่พวกเขาไม่ให้ข้าเข้าไป..."

อาววีหันหน้าไปมองทหารสองนายที่หน้าประตูแวบหนึ่ง

"ท่านช่วยข้าเอาดอกไม้นี้มอบให้นางได้หรือไม่ ถ้านางชอบก็เพียง
บอกข้าสักคำ ข้าจะไปเด็ดมาให้นางทุกวัน"

อาววียื่นมือข้างหนึ่งที่เดิมซุกอยู่ข้างหลังออกมาส่งดอกไม้ที่อยู่ในมือ
มาให้

ดอกไม้เป็นดอกไม้ป่าที่ทุ่งกว้างนอกเมืองมิให้พบเห็นอยู่ทั่วไป
แต่ละดอกล้วนสะอาดสะอ้าน ไม่มีดินเลนติดแม้แต่หยดน้อย มีสีแดงสีเหลือง
ใช้ใบกบใบหนึ่งมัดไว้ ผูกปมเป็นรูปผีเสื้อที่งดงาม บนดอกไม้ยังพรหมน้ำไว้
เล็กน้อย สดใหม่และสวยงามยิ่ง

นางเงยหน้ามองเขาอย่างระมัดระวัง

หลี่มู่จึงนั่งอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ยื่นมือออกไปซำๆ รับเอาดอกไม้ป่า
ช่อนั้นมา

"ข้า...จะช่วยมอบให้นาง..."

เขารับคำอย่างคลุมๆ เครื่อๆ

อาววีโล่งใจ ในดวงตาเผยแววดีใจ ทำท่าทำทางเลียนแบบผู้ใหญ่
ค้อมเอวให้เขาอย่างนอบน้อม แล้ววิ่งไปอย่างรวดเร็ว

หลี่มู่หันหน้ามองตามเงาด้านหลังของเด็กหญิงที่จากไป มือใหญ่
ข้างหนึ่งกุมดอกไม้ป่าช่อหนึ่งเอาไว้ ก้าวเข้าประตูไปเสียบๆ ท่ามกลาง
สายตาของทหารที่จ้องมองมา

เขากลับมาถึงลานด้านหลัง ฝึเท้ากลับยิ่งเดินยิ่งช้าลง สุดท้ายก็หยุดอยู่
หน้าประตูที่มีบุปผาห้อยย้อยบานนั้น ก้มหน้าลงมองดอกไม้ในมือตน

เหม่อลอยอยู่ครู่หนึ่ง จับพลันนั่นเองก็นึกถึงบ่อน้ำที่เมื่อวานนางพูดถึงขึ้นมา
เขาจึงไปเดินหาตามจิตใต้สำนึก

เขายืนอยู่ที่ปากบ่อมองผิวน้ำที่สงบนิ่งดูจันฉ่องสะท้อนเงากลับด้าน
ของตนอยู่ ทั้งร่างเต็มไปด้วยฝุ่นโคลนดูหยาบกระด้างยิ่ง

ก็ไม่รู้ว่าเขาที่เป็นเช่นนี้อาศัยสิ่งใดถึงได้รับความชื่นชอบจากนาง
ในวันนี้

ยังไม่รู้ว่าความชื่นชอบนี้จะสามารถรักษาไว้ได้ถึงเมื่อใด

เขาหิวถึงไม่ใบบหนึ่งขึ้นมาจ้วงลงไปแรงๆ

'ตุ้ม...'

ผิวใสราวคันฉ่องถูกตีแตก หยดน้ำกระเซ็นไปทั่ว คนโน้นที่ทำให้ตน
เห็นแล้วเอือมระอาในที่สุดก็หายไปแล้ว

เขาหิวน้ำขึ้นมาเต็มถึง ยกขึ้นเหนือศีรษะ น้ำราดรดลงมาเสียงดัง 'ซ่า'

น้ำบ่อเย็นชุ่มชื้นชะล้างเอาฝุ่นโคลนและคราบเหงื่อหลังจากฝึกซ้อม
มาทั้งวันออกจากร่างกายของเขา กลับไม่อาจนำพาความอัดอั้นตันใจและ
ความวุ่นใจที่อยู่ในส่วนลึกของหัวใจเขาออกไปได้

เขาเดินเท้าเปล่ากลับไปไปที่ลานเรือน

ในลานเรือนไม่มีคน บนทางเดินมีใบไม้แห้งเหลือทิ้งที่หลุดจากกิ่ง
หล่นอยู่สองสามใบถูกลมพัดหมุนปลิวไป

เขาผลักประตูเข้าไป ในห้องเก็บกวาดไว้สะอาดสะอ้าน วังเปล่า
โหวงเหวง นอกจากพุกกับผ้าห่มบนเตียงแล้วก็ไม่มีสิ่งของอะไรของนาง
ทิ้งไว้เลย

ใจแคบเสียจนกระทั่งอากาศที่มีกลิ่นอายของนางสักระยะก็ไม่นิยม
เหลือทิ้งไว้

หลี่มู่ยืนอยู่หน้าประตูครู่หนึ่งพลันรู้สึกวาทาของตอนอ่อนยวบลงไป
ทั่วร่างสิ้นไร้เรี่ยวแรง กระทั่งยืนก็ยืนไม่อยู่เช่นนั้น

เมื่อมาใคร่ครวญดูอย่างละเอียด เขาต่อสู้อยู่ที่ลานฝึกซ้อมทั้งวัน
ตอนกลางวันเพียงกินหุ่ป่ง* กับพวกทหารรองท้องไปส่งๆ ขึ้นหนึ่ง

เวลานี้คงเป็นเพราะความหิวจึงทำให้เป็นเช่นนั้น

แต่เขากลับไม่รู้สึกลัว ไม่ว่าอะไรก็ไม่อยากกิน

เขาวางดอกไม้ป่าที่เด็กหญิงเด็ดมาชอนั่นลง แทะจะต้องเกาะผนังห้อง
เดินไปที่ข้างเตียง ก่อนทิ้งร่างนอนลงไป

เขานอนหงายอยู่บนเตียง ผ่านไปครู่หนึ่งก็ลืมตาขึ้น หันหน้ามองไปยัง
ตำแหน่งที่นางเพ็ญนอนอยู่เมื่อคืน

นางไม่ได้ทิ้งอะไรไว้ให้เขาเลยจริงๆ จากไปอย่างหมดจด

กระทั่งเส้นผมสักเส้นก็ไม่ได้ทิ้งไว้

เขาหลับตาลงช้าๆ เบื้องหน้ากลับคล้ายปรากฏภาพเกี่ยวกับนางขึ้นมา
ไม่ขาดสายภาพแล้วภาพเล่า

ในโรงเตี๊ยมที่โจวซือคือนั่น นางที่แต่ไรมาหยิ่งผยองถึงกับเอ่ยปาก
วิงวอนขอร้องอยู่ใต้ร่างของเขา

แล้วก็ตัดผ่านมาที่เมื่อวาน ใบหน้าสงบบราบเรียบของนางตอนสั่งกำชับ
เขาทีละเรื่องๆ เป็นครั้งสุดท้าย

หัวใจของเขาพลันบีบรัดไปชั่วขณะ คล้ายถูอะไรบีบเค้นเอาไว้ พลัน
รู้สึกหายใจไม่ได้

ครั้งนี้เขามีความรู้สึกอยู่อย่างหนึ่ง บางทีเขาอาจต้องเสียนางไปจริงๆ
แล้ว...ตัดขาดอย่างสิ้นเชิง

* หุ่ป่ง เป็นขนมแป้งอบหรือแป้งทอดชนิดหนึ่ง ทำจากแป้ง ใส่สาและต้นหอม เก็บไว้ได้นานโดยรสชาติ
ไม่เปลี่ยน จึงนิยมใช้เป็นเสบียงสำหรับเดินทางไกล

ครั้งก่อนนางไปแล้ว อาจวีจู่ๆ ก็กลับมาด่าว่าถ่มน้ำลายใส่ เขาจึงไปตามนาง

ครั้งนี้นางจากไปอีก ในส่วนลึกของหัวใจของเขาใช้เคยแอบคาดหวังให้อาจวีกลับมาถ่มน้ำลายใส่หน้าเขาอีกครั้งหรือไม่

แม้แต่ตัวเขาเองก็รู้สึกวุ่นวายเหลือ

เขานอนอยู่บนเตียงร่ายกับคนตายไปแล้ว ขณะนอนนิ่งไม่ขยับกายอยู่นั้น ช่างหุพลันได้ยินเสียงฝีเท้าถนัดถื่นดังขึ้น

มีคนมาแล้ว กำลังตรงมาที่นี่!

หัวใจของหลี่มู่เต๋นกระตุกขึ้นมาทันที

โลหิตที่ว่องพลันไหลทะลักเข้ามาในหัวใจ

เขาคลายมีชีวิตรอดกลับมา ลืมตาขึ้น กระโดดลงจากเตียง วิ่งไปที่หน้าประตู แล้วกระชากประตูเปิดออก

กลับชะงักค้างไปทันใด

ผู้ที่มาคือเจียงเทา

เจียงเทาพาหมอมทหารเร่งรุดมา จู่ๆ เห็นประตูเปิดออก หลี่มู่ปรากฏตัวขึ้นที่หลังประตู เขาก็สะดุ้งตกใจ จากนั้นก็ร้องขึ้น "ข้าได้ยินว่าวันนี้เจ้าอยู่ที่ลานฝึกซ้อมถูกพาดด้วยไม้พลองไปที่หนึ่ง ไม้พลองถึงกับหักกระเด็นออกไป ข้าเกรงว่าเจ้าจะได้รับบาดเจ็บ จึงพาท่านหมอมามาตรวจ"

หลี่มู่เอ่ยว่า "ข้าไม่เป็นไร ตอนนี้รู้สึกเหนื่อยแล้ว อยากจะพักผ่อนอย่าได้รบกวนอีก" แล้วปิดประตู

เจียงเทายากจะเข้าใจท่าทีที่เห็นชัดว่ารำคาญของหลี่มู่ ได้แต่หันไปมองหน้ากันกับหมอมทหาร ยืนอยู่นอกประตูครู่หนึ่ง แล้วก็จำต้องจากไป

หลี่มู่เดินกลับมานั่งขัดสมาธิอยู่หลังโต๊ะเตี้ยตัวนั้น นั่งนิ่งไม่ขยับ

สายตามองจ้องไปที่ดอกไม้ป่าตรงหน้า

ฉับพลันนั้นเขาคลายตัดสินใจบางอย่างได้แน่วแน่แล้ว ลูกพรตขึ้นมา
รีบสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อย เปิดประตูเดินออกไป

ออกเดินทางวันแรก เกาอินทั้งรักและสงสารน้องสาวที่แสนอ่อนแอ
บอบบาง กอปรกับใคร่ครวญถึงบาดแผลที่บันท้ายเกาหวนว่ายังไม่หายดี
ทั้งคณะจึงเดินทางช้ามาก กระทั่งเย็นย่ำแล้วเพิ่งเดินทางมาได้ไม่กี่สิบลี้
เห็นท้องฟ้าเริ่มมืดค่ำ มีลมพัดกระโชก เหนือศีรษะยังมีเมฆดลลอยมา
หลายกลุ่ม รู้ว่าคำคำเตือนร้อนมีฝน เกรงว่าถ้ายังเดินทางต่อไปคงต้องเปียกฝน
เขาจึงสั่งให้หยุด กำลังเตรียมหาพื้นที่สูงหลบลมที่เหมาะสมเตรียมตั้ง
กระโจมพักแรม ทันใดนั้นเองก็ได้ยินเสียงฝีเท้ามาควมมาอย่างรวดเร็วจาก
ทางด้านหลัง

เขาหันหน้าไปมองอย่างจืดจ๋อ ครูเดียวก็จำได้

คนที่ไล่ตามมาถึงกับเป็นหลุมุ เกาอินก็อดงงงันไม่ได้ รีบเร่งม้า
กลับไปหา หยุดอยู่กลางถนน รอเขาเข้ามาใกล้อีกหน่อย จึงร้องตะโกนขึ้น
"ข้าหลวงหลี่ยังมีเรื่องอันใดหรือ!"

หลี่มู่เร่งอุจยที่อยู่ใต้ร่างพุ่งเข้ามาถึงอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ ครั้น
ตั้งบังเหียนอุจยก็หยุดลง เขาพลิกตัวลงจากหลังม้า ทำความเคารพเกาอิน
พลางบอก "เกาต้าซยง ข้าเปลี่ยนใจแล้ว ให้อาหมื่ออยู่กับข้าเถิด! รมภวน
ต้าซยงกลับไปถามทูลุขยวี่ฟูเยวี่หมู่แทนข้าด้วย วันหน้าถ้ามีโอกาส
ข้าจะต้องไปพบผู้อาวุโสทั้งสองท่านแน่นอน ถึงตอนนั้นค่อยไปขอขมา
และยอมรับผิด"

เขาพูดจบก็ก้าวยาวๆ ไปยังรถม้าที่เกาลัวเดินโดยสารถอยู่

เกาอื่นอิงตะลิ่งพลิกตัวลงจากหลังม้าอย่างรวดเร็วแล้วไล่ตามไป
เข้าไปขวางหน้าเขา ปิดกั้นทางไปไว้

"หลี่มู่! เจ้าอย่าได้ก่อความวุ่นวายขึ้นอย่างไรเหตุผล! การให้อาเมย
ของข้ากลับเมืองเจียนคังเป็นความประสงค์ของท่านลู่ เจ้ากล้าตั้งต้น
จะรังแกไว้รึ"

สีหน้าของเกาอื่นไม่ชวนมองอย่างยิ่ง

หลี่มู่ไม่ได้ตอบคำ เพียงเบี่ยงตัวหลบ พริบตาเดียวก็เดินมาถึงหน้ารถ
เขาเปิดประตูรถออกมองจ้องเกาล้วนเส้นที่เบิกตาโตมองตนอยู่ในรถ แล้ว
คลี่ยิ้มให้นาง "อาหมี ข้าคิดได้แล้ว ข้าไม่ยอมให้เจ้าไป ข้าต้องการให้เจ้า
อยู่ที่นี้ เจ้าตามข้ากลับไป...ดีหรือไม่"

เขาพูดจบก็ค่อยๆ ยื่นมือข้างหนึ่งมาให้นาง

เกาล้วนเส้นไม่คิดไม่ฝันว่าเขาจะไล่ตามมา นางได้แต่มองเขาด้วย
ความตื่นตะลึง

ทั้งสองประสานสายตากันอยู่ครู่หนึ่ง นางสั่นศีรษะช้าๆ เอย
เสียงแผ่วเบา "ข้าไม่กลับไปแล้ว ท่านกลับไปเถิด"

นางพูดจบ หลี่มู่กลับเหมือนไม่ได้ยินถึงกับชะงักตัวเข้ามา ยื่นมือมา
อุ้มนางออกไปจากรถท่ามกลางสายตาคู่คนที่จ้องมองมา แล้วพูดกับอาจวี
ที่ตะลึงงันอยู่ในรถ "หมั่มั่ม ข้าจะพาอาหมีกลับเข้าเมืองไปก่อน สิ่งของ
ของนาง เจ้าสะดวกเมื่อใดค่อยส่งกลับไป จะข้าหนอยก็ได้"

เรื่องเกิดขึ้นมาอย่างฉับพลันกะทันหัน ทุกคนต่างตะลึงงันไปหมด
ได้แต่มองเขาอุ้มเกาล้วนเส้นหมุนตัวเดินไปที่อุจย

เกาล้วนเส้นตื่นตะลึงอย่างยิ่ง ในที่สุดก็ได้สติ นางดิ้นรนไม่หยุด กระซิบ
สั่งให้เขาปล่อยตน

หลีมู่กลับไขหูไม่ฟัง ยิ่งกระซิบวงแขนแน่นขึ้น นางจะดิ้นหลุดได้อย่างไร จวนจะถูกเขาส่งขึ้นไปบนหลังอุยอยู่แล้ว เกาอินก็เดินมาขวางทางเขาไว้ อีกครั้ง

"หลีมู่! เจ้าไร้มารยาทเกินไปแล้ว! แม้จะบอกว่าอาเม่ยแต่งกับเจ้าแล้ว แต่อ๊ะเจิงสถานที่เปล่าเปลี่ยวรกร้างเช่นนั้น ทั้งอาจมีภัยจากสงคราม ได้ตลอดเวลา เจ้าจะให้นางติดตามเจ้าทนทุกขัทรมานอยู่ที่นี้ ต้องได้รับความตื่นตระหนกหวาดผวาเช่นนั้นหรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อครูนางก็พูดเอง ไม่สมควรใจจะตามเจ้ากลับไป ข้าได้ยินอย่างชัดเจน! ขึ้นเจ้ายังไม่ไป ก็อย่าว่าข้าไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์!"

สีหน้าของหลีมู่ก็ค่อยๆ เปลี่ยนเป็นเยียบเย็น

"ต้าซง อาหมี้แต่งกับข้าแล้ว ย่อมเป็นสตรีสกุลหลี่ข้า หากข้ามีเจตนา จะสร้างความลำบากใจให้ท่าน แต่เวลานี้ต่อไปให้เยวี่พู่อยู่ตรงหน้า ถ้าข้าไม่ให้นางไป เยวี่พู่ก็พานางไปไม่ได้"

สีหน้าเกาอินแข็งค้าง จากนั้นก็ได้อดดลหนัก ชักกระบี่ออกมา "เจ้ารีบวางอาเม่ยของข้าลงเดี๋ยวนี้! ขึ้นก่อความวุ่นวายไร้เหตุผลอีก กระบี่ในมือข้าก็จะไม่เห็นแก่หน้าเจ้าแล้ว!"

หลีมู่กลับไขหูไม่สนใจ หมุนตัวชูแขนขึ้นก็วางเกาล์วเดินลงนั่งบนหลังม้าได้พอดีพอดี แล้วจึงกล่าว "ต้าซง ในเมื่อข้าไล่ตามมาแล้วก็ต้องพาอาหมี้กลับไปด้วย รบกวณต้าซงช่วยขอภัยเยวี่พู่เยวี่หมู่แทนข้าด้วย"

นัยน์ตาทั้งสองของเขามองจ้องเกาอินที่สีหน้าเขียวคล้ำ ยืนนิ้วไปปิดกระบี่ยาวของอีกฝ่ายที่จ่ออยู่หน้าลำคอของตนออกไป จากนั้นก็พลิกตัวขึ้นหลังม้า แขนข้างหนึ่งโอบร่างเกาล์วเดินที่พยายามจะปีนลงจากหลังม้าเอาไว้ มืออีกข้างหนึ่งจับบังเหียนม้า

อุจฺยสงเสียงร้องออกมาคำหนึ่ง ยกเท้าขึ้นได้ก็ออกวิ่ง พริบตาเดียว ก็ถึงคนเหล่านั้นไว้ข้างหลังแล้ว

เกาหวนนอนคว่ำอยู่ตรงหน้าต่างรถม้าอีกคันหนึ่ง เขาพยายาม ยื่นศีรษะออกมาข้างนอกมองดูจนปากอ้าตาค้าง

เกาอื่นจะยอมเลิกราเพียงเท่านี้ได้อย่างไร เขาสั่งทุกคนให้หยุดพัก อยู่ที่นี้ ส่วนตนเองรีบขึ้นหลังม้า เหยินม้าไล่ตามไป

ม้าที่เกาอื่นขี่เป็นม้าฝีเท้าดีจากดินแดนตะวันตกที่ทองคำพันตำลึง ก็ไม่อาจแลกรมาได้ แต่ก็ยังทำอะไรไม่ได้ เพราะอุจฺยที่หลุมขี่ก็ไม่ใช้ม้าเลว ฝีเท้าของม้าทั้งสองตัวพอๆ กัน ถึงเขาจะเร่งม้าห้อยตะบึงไล่ตาม แต่ก็ทำได้ เพียงรักษาระยะห่างระหว่างกันได้เท่านั้น คิดจะไล่ขึ้นไปสกัดหน้าอีกครั้ง ความหวังจะเลือนราง

เกาอื่นขบกรามแน่นไล่ตามต่อไป

ระยะทางหลายสิบหลี่ เดินทางมาหนึ่งวัน แต่ควบขี่ม้าด้วยความเร็ว เช่นนี้ ใช้เวลาเพียงสองสามเค่อเท่านั้น ตอนท้องฟ้ามืดสนิทลงมา เงา กำแพงเมืองที่อยู่ด้านหน้าแห่งนั้นก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าแล้ว

เกาอื่นเห็นหลุมที่อยู่ข้างหน้าควบม้าเข้าเมืองไปแล้วก็หวดแล้อย่างแรง ที่หนึ่ง

ม้าส่งเสียงร้อง ห้อยตะบึงไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

เห็นประตูเมืองใกล้เข้ามาทุกที...ใกล้เข้ามาทุกขณะ

ใครเลยจะคาดคิด ในขณะที่เขาควบม้ามาใกล้จะถึง กำลังจะพุ่งเข้าไป อยู่นั่น ประตูเมืองสองบานนั้นถึงกับปิดเข้าหากันซ้าๆ ต่อหน้าต่อตาเขา

ตอนเกาอื่นควบม้ามาถึงหน้าประตูก็มีเสียงดัง 'ปัง'!

ประตูสองบานปิดสนิทลงอย่างสิ้นเชิง ทั้งเขาให้อยู่ข้างนอก

เกาอื่นเดือดดาลแทบจะมีควันออกจากทวารทั้งเจ็ด ขยับมำถอยไปหลายก้าว แหงนหน้าขึ้นตะโกนเสียงเจี๊ยบขาดขึ้นไปบนกำแพง "หลี่มู่! คิดไม่ถึงว่าเจ้าจะพุดจากกลับไปกลับมา! ถึงกับเป็นคนสับปลั๊กกลับกลอกเช่นนี้! เจ้าออกมาเดี๋ยวนี้!"

เขาอาศัยอยู่ครู่หนึ่ง เห็นบนกำแพงเจี๊ยบสวดว่างเปล่าไร้ผู้คน ในใจรู้ดีถ้าหลี่มู่ไม่สนใจตน ต่อให้ตนตะโกนด่าอยู่ที่นั่นจนฟ้าสว่างก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดจึงได้แต่พยายามสะกดกลั่นเพลิงโทสะเอาไว้ กำลังคิดว่าก้าวต่อไปควรทำอะไร ทันใดนั้นเองบนกำแพงเมืองก็มีคนผู้หนึ่งปรากฏตัวขึ้น... เป็นหลี่มู่

เขายกคันธนูขึ้น ลูกธนูดอกหนึ่งยิงลงมาจากบนกำแพง
มีเสียงดังฟឹบ ลูกธนูปักเฉียงๆ ลงบนพื้นข้างกายเกาอื่น

เกาอื่นก้มลงมอง เห็นข้างหัวลูกธนูคล้ายมีจดหมายเสียบบอยู่ เขาช่มกลั่นความโกรธ ลงจากหลังม้า ดึงลูกธนูขึ้นมา แล้วหยิบของสิ่งนั้น

เป็นจดหมายฉบับหนึ่งจริงๆ บนจดหมายมีตัวอักษรดูจ๋มจ๋มกริบินหงส์เรีงระบำ* รอยหมึกยังไม่แห้ง คล้ายรีบร้อนเขียนขึ้นมาเมื่อครู่

"เกาต้าซงย ข้าล่งเกินแล้ว หวังว่าท่านจะให้ภัย อาหมีข้ารังนางไว้แน่นอน จดหมายนั้นเป็นคำอธิบายที่ข้ามีต่อเยวี่ฟู รบกวันท่านนำกลับไปมอบให้ด้วย หลี่มู่ขอขอบคุณล่วงหน้า!"

หลี่มู่ประสานมือให้เขา จากนั้นก็หมุนตัวจากไป เกร่างหายลับไปในความมืดยามราตรีอย่างรวดเร็ว

* ตัวอักษรดูจ๋มจ๋มกริบินหงส์เรีงระบำ หมายถึงเขียนได้มีชีวิตชีวาทางพลัง

75

เกาลัว่เลนไม่คิดไม่ฝันเลยว่าทั้งที่ต้าซงของนางก็อยู่ด้วย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงว่าท่ามกลางสายตาผู้คนที่จ้องมองอยู่ นางถึงกับถูกหลุมุ่บังคับเอาตัวมา เช่นนี้

ตอนแรกยังพอดิ้นรนได้บ้าง แต่ด้วยกำลังแขนของบุรุษข้างหลัง ที่โอบกอดตนไว้นั้น トラบใดที่เขาไม่ปล่อย อาศัยเรี่ยวแรงอันน้อยนิด ของนางก็ไม่ต่างอะไรกับมดเขย่าต้นไม้ จะดิ้นหลุดได้อย่างไร

อุจฺยที่ได้อยู่ได้ร่างตัวนี้ดูเหมือนจิตใจจะเชื่อมโยงกับเจ้าของ ปล่อยผีทำ วิ่งห้อยตะปิงเต็มที เกาลัว่เลนที่นั่งอยู่บนหลังของมันคล้ายซีเมฆลอยอยู่บนฟ้า ข้างหูเพียงได้ยินเสียงลมพัดผ่านฮูๆ ตลอดเวลา ยิ่งถูกสั่นคลอนจนเวียนหัว คลื่นไส้ ได้แต่หลับตาจับแขนเขาไว้นั้นเพื่อจะยึดร่างให้มั่นคง

ถึงช่วงท้าย ร่างทั้งร่างก็อ่อนปวกเปียกอยู่ในอ้อมอกของบุรุษที่อยู่ ด้านหลังแล้ว

ถ้าเขาปล่อยมือในเวลานี้ น่ากลัวว่านางคงสิ้นตกลูกจากหลังม้าลงไปทันที ในที่สุดเกาล์วเส้นก็ทนทานมาจนถึงจุดหมายปลายทาง ถูกอุจยุพพาพุ่งเข้าประตูเมือง ได้ยินหลี่มู่ตวาดสั่งให้ทหารปิดประตูเมือง ในที่สุดม้าก็หยุดลง

เกาล์วเส้นยังรู้สึกทรมานอยู่มาก ขณะนางหลับตาเพียงรู้ว่าตนถูกหลี่มู่อุ้มลงจากหลังม้า เดินไประยะหนึ่งได้รำนางถึงสัมผัสพื้น ถูกเขาวางลงบนเสื่อผืนหนึ่ง

นางนอนแขนขาอ่อนแรง พยายามลืมตาขึ้น เห็นเป็นห้องห้องหนึ่ง ดูเหมือนเป็นห้องทำงานของทหารเฝ้าประตูเมือง

หลี่มู่วางนางลงแล้วเดินไปที่หลังโต๊ะ หยิบกระดาษกับพู่กันบนโต๊ะจุ่มหมึก ตวัดพู่กันเขียน

นางก็ไม่รู้ว่าเขากำลังเขียนอะไร

เกาล์วเส้นได้พักหายใจจนรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อย เพลิงโทสะในใจก็พวยพุ่งออกมา

ทว่ายังไม่ทันได้ทำอะไร ก็ได้ยินเสียงตะโกนด่าดังแว่วมาจากด้านนอก ครั้นเงี่ยหูตั้งใจฟัง ถึงกับเป็นเสียงของต้าชยงกำลังด่าหลี่มู่ไร้ยางอาย

ต้าชยงเป็นคนที่บิดาเลือกเป็นหัวหน้าสกุลเกาคนต่อไปนานแล้ว ปกติเป็นคนสุขุมเยือกเย็นยิ่ง นับเป็นครั้งแรกที่เกาล์วเส้นได้ยินเขาเปิดปากด่าว่าผู้อื่นอย่างรุนแรงเช่นนี้

ถ้าไม่ใช่เพราะถูกทำให้โมโหสุดขีด ด้วยอุปนิสัยที่ผ่านการอบรมมาอย่างดีและความฉลาดเฉียบแหลมของต้าชยง ไม่มีทางที่จะยังสติไม่อยู่เช่นนี้ได้ขาด

เกาล์วเส้นพลันเข้าใจแล้ว

จะต้องเป็นเพราะตัวชยงไล่ตามมา แต่กลับถูกหลุมุ่ปิดประตูปล่อยให้อยู่นอกเมือง

เดิมนางก็โมโหอยู่แล้ว ครานี้เ็นไหนเลยยังจะทนไหว นางบอก "ท่านรีบเปิดประตู!"

หลุมุ่กลับคล้ายไม่ได้ยินที่นางพูด ยังคงตวัดพู่กันลงบนกระดานต่อไป เกาลัวเดินเดีอดดาดแล้ว นางคลานลุกขึ้นมาจากเสื่อ หมุนตัวจะเดินไป หลุมุ่เขียนจดหมายเสร็จก็โยนพู่กัน ปิดช่อง ก้าวสองสามก้าวไล่ตามมา อุ้มเกาลัวเดินจากทางด้านหลัง วางนางกลับลงไปเ็นที่เสื่ออีกครั้ง กล่าวขึ้น "เข้าไปสักประเดี๋ยวก็กกลับมา" แล้วหมุนตัวเดินจากไป

ประตูก็ถูกเขาดึงปิดไปแล้ว

เกาลัวเดินลุกขึ้นไล่ตามไป กลับพบว่าประตูถูกใส่กุญแจจากข้างนอกแล้ว นางโกรธจนกระพือเท้า อยากจะทำตามตัวชยงที่ตะโกนด่าเขา กลับกลัวว่าพอถูกทหารเฝ้าประตูเมืองที่อยู่บริเวณใกล้เคียงได้ยินเข้าจะไม่สุภาพ ในที่สุดนางก็ด่าไม่ออก ได้แต่ตบประตูไม่หยุด

ตบจนฝ่ามือแดงแล้ว ในที่สุดก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของเขาเดินกลับมา

ประตูถูกเปิดอีกครั้ง เขาปรากฏตัวอยู่เบื้องหน้านาง

"ตัวชยงของข้าเล่า!" เกาลัวเดินข่มกัณเพลิงโทสะ กวาดตามองไปที่ด้านหลังเขา

กลับไม่เห็นเกาลัวอื่น

"ไปแล้ว พวกเราก็กลับกันได้แล้ว"

เขาถึงกับยังมีหน้ามาส่งยิ้มให้นาง

เกาลัวเดินโกรธมาก นางร้องตะโกนเสียงดัง แล้วผลักเขาออกจะไล่ตามออกไป "ตัวชยง!"

นางเพียงแค่นึกที่ตนขาดั้น ไม่นานก็ถูกเขาใช้กำลังอุ้มขึ้นมาอีกครั้ง
นางตื่นจนสุดกำลัง แท้กลับแต่ไม่ถึงพื้น

นางแค่นึกจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน อ้าปากจะร้องตะโกนอีก พลันรู้สึก
เจ็บแปลบที่เอว คล้ายถูกเขากดลงมาที่บริเวณข้างกระดูกสันหลังตรงเอว
ร่างกายครึ่งหนึ่งอ่อนยวบลงทันที

"ข้าไม่ได้โกหกเจ้า ตัวของเจ้าไปแล้วจริงๆ เจ้าร้องไปเขาก็ไม่ได้ยิน
คนที่อยู่ข้างนอกเหล่านั่นต่างมองอยู่ กลับไปแล้วข้าจะให้เจ้าดี หรือไม่..."

เขากระซิบ น้ำเสียงครึ่งหนึ่งเป็นการขอร้อง ครึ่งหนึ่งเป็นการหาหรือ
เกลี้ยกล่อมถูกเขาอุ้มออกมาแล้วก็ตะลึงงันหันหน้าไปมองด้วย
สัญชาตญาณ

ท้องฟ้าแม้จะมืดแล้ว ด้านล่างของกำแพงเมืองมืดสนิท แต่ก็เห็นเช่นที่
เขาพูด นางเห็นตรงบริเวณประตูเมืองที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่โกลมีเงาร่างทหาร
อยู่หลายนาย คล้ายกำลังแอบมองมาทางด้านนี้

นางพลันหยุดคิดโดยไม่รู้ตัว

รจนได้สติกลับคืนมา คิดจะต่อต้านขัดขืน นางก็พบว่าตนถูกเขา
วางขึ้นมาบนหลังม้าอีกครั้ง

แทบจะในเวลาเดียวกันเขาก็พลิกตัวตามขึ้นมาบนหลังม้าควบคุม
เกลี้ยกล่อมไว้ ตวาดเสียงต่ำออกมาคำหนึ่ง อูญก็พาพวกเขาสองคนออกวิ่งไป
อย่างรวดเร็วอีกครั้ง

ครู่เดียวก็มาถึงจวนข้าหลวงแล้ว

หลี่มู่ฉุนางลงมา เดินตรงเข้าไปข้างใน

เข้าสู่ยามราตรี หลี่มู่ก็ไม่มีอยู่ กอปรกับวันนี้ไม่มีเรื่องอื่นใด ในจวน
ข้าหลวงนอกจากทหารเฝ้าหน้าประตูใหญ่และดูแลความปลอดภัยแล้ว

ก็ไม่มีใครอื่นอีก

เมื่อครู่ตอนเกาลัวเดินอยู่ที่ประตูเมืองไม่กล้าเอะอะวอยวาย ด้วยกลัวจะถูกทหารได้ยิน ระหว่างทางก็กลัวจะทำให้ชาวบ้านที่เพิ่งมาอยู่ที่นี้ได้ไม่กัวันต้องตกอกตกใจ

รอเข้ามาในจวนข้าหลวงที่ว่างเปล่าโหวงเหว ไม่เห็นแสงไฟแม้แต่ครึ่งดวง ในที่สุดเกาลัวเดินก็ไม่มีอะไรต้องห่วงพะวงอีก

ตั้งแต่น้ำประตูใหญ่ถึงลานด้านหลัง ตลอดทางนางดำทอเขา ตีเขาไม่หยุด สั่งให้เขาวางนางลง

เขาไม่พูดอะไรสักคำ เพียงโอบรัดนางไว้แน่น ฝึเท้าเร็วขึ้นทุกที ฉับพลันนั้นเขาก็รู้สึกเจ็บแปลบขึ้นมาจากหัวไหล่

นางเห็นว่าการต่อต้านขัดขืนไร้ประโยชน์ จึงอำปากคล้ายสัตว์ตัวเล็กที่พินซึ่เล็กแหลมคมเพ่งขึ้นกัดเข้ามาในเนื้อหนังของเขา

ราตรีกาล บนขอบฟ้ามีดมิตที่อยู่ไกลโพ้นมีสายฟ้าแลบแปลบปลาบ มีเสียงฟ้าร้องดังแว่วมา อากาศทั้งร้อนทั้งอบอ้าว

จวนข้าหลวงที่รอบด้านกว้างโล่งไร้ผู้คน มีดมิต ทั้งยังเจือความรกร้างอยู่หลายส่วน

ในอ้อมแขนหลีมู่ยังมีหญิงสาวที่เดินไม่หยุด โมโหฮึดฮัดด่าเขา มาตลอดทาง

"ต่ำช้า! ไร้ยางอาย!"

นางเป็นหญิงสาวที่เขารัก

คำคืนวันหนึ่งในช่วงฤดูร้อน ชายหนุ่มหญิงสาวอยู่กันตามลำพัง น่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้น

เขารู้สึกตื่นเต้นอีกเหมิขณะอุ้มนางเข้ามาในลานเรือน เดินไปข้างหน้า

อีกไม่กี่ก้าวก็จะถึงประตูเรือนบานนั้นแล้ว จู่ๆ ภูจนางก็ตกเข้าเช่นนี้ โลหิต
ทั่วร่างเขาก็งี้ดเดือดพล่าน

กระทั่งระยะทางไม่กี่ก้าวสุดท้ายที่เหลืออยู่ เขาก็รู้สึกว่าจะออกจะรอไม่ไหว
แล้ว

เขาวางนางลงตรงนั้น ปล่อยให้ฟื้นแหลมๆ ของนางกัดหัวไหล่ของตน
เพียงยื่นแขนออกไปรวบแขนสองข้างรวมทั้งลำตัวของนางกดไว้กับเสาระเบียง
ต้นหนึ่งที่อยู่ด้านข้าง มืออีกข้างหนึ่งก็ไม่ได้อยู่ว่าง เริ่มปลดสายรัดเอวผ้าแพร
ของนาง

เกาลัวเส้นที่นำส่งสารลำบากไม่น้อยกว่าทำทั้งสองจะได้สัมผัสพื้น
ทว่ายังไม่ทันตั้งสติก็พบว่าตนถึงกับถูกเขาปฏิบัติด้วยเช่นนี้

นางถอนปากออกมาจะด่าเขาอีก แต่เพ็งจะอ้าปากก็ถูกริมฝีปาก
ของเขาที่ความหามาถึงจุ่มพิตเข้าทันที

นางสะบัดหน้าไม่หยุด ในปากส่งเสียงอูๆ ต่อต้านขัดขึ้น

เขาไม่เพียงไม่หยุด กลับยิ่งกำเร็บเลิบสาน ไม่นานนางก็ไม่อาจ
ขยับเขยื้อน เพียงเหลือสองขาที่ยังเคลื่อนไหวได้

นางคิดจะเตะเขา ซึ่งก็ได้แต่ขัดขึ้นด้วยวิธีเช่นนี้แล้ว ไหนเลยจะรู้
นางเพ็งจะยกขาเขาก็คล้ำรู้ถึงเจตนาของนางรีบยับยั้งนางไว้ทันที

สุดท้ายแม้แต่สองขาของนางก็ถูกตรึงไว้กับเสานั่น

เกาลัวเส้นก็ถูกเขาใช้กำลังควบคุมอยู่ในลานมืดเช่นนี้ ถูกบังคับให้รับ
จุ่มพิตที่ใกล้เคียงกับการบ้าคลั่งจากเขา

แต่นางไม่ยอมได้แม้แต่น้อย นี่ไม่ใช่สิ่งที่นางปรารถนาในเวลานี้

นางแทบจะถูกหลุมทำให้โมโหจนร้องไห้แล้ว

ในที่สุดนางก็เลิกดิ้นรนอย่างสิ้นเชิง เพียงหลับตาลง แล้วร้องไห้

ออกมาจริงๆ

นุรุษผู้นั้นคล้ายรู้สึกได้ถึงความผิดปกติของนางแล้วจึงหยุดลง
พลงเงยหน้าขึ้นมาซ้ำๆ

"อาหมี..."

เขาเรียกนางที่ข้างหูลคล้ายหยั่งเชิง

มือที่เมื่อครู่ยังรังแกนางอย่างอุกอาจข้างนั้นยื่นมาที่ใบหน้าของนาง
คล้ายคิดจะจูบไล้หยาดน้ำตาบนแก้มของนาง

เกาล้วงเส้นเบี่ยงหน้าหลบมือข้างนั้น หลังน้ำตาต่อไป พุดด้วยความ
โกรธ "หลี่มู่! ถ้าท่านยังกล้าไรรมารยาต่อข้า ข้า..."

เดิมนางคิดจะพูดว่า 'ข้าจะไม่สนใจท่านอีกแล้ว'

แต่มาคิดอีกที คำพูดนี้คล้ายไม่ถูกต้อง

เดิมนางก็ไม่คิดจะสนใจเขาอีกแล้ว แต่ถ้าไม่พูดเช่นนั้น แล้วควรพูด
ชู้ขวัญเขาเช่นไรกัน ยามกะทันหันนางถึงกับคิดไม่ออก

นางชะงักค้างไปทันที ในใจยิ่งโกรธตนเองที่ใช้การไม่ได้

ถูกเขาข่มเหงรังแกเช่นนี้ นอกจากร้องไห้แล้ว ถึงกับไม่มีวิธีอื่นเลย
นางจึงเปลี่ยนคำพูดใหม่

"ท่านอยากให้ข้าไป ข้าก็ได้แต่ไป กระทั่งข้าวิงวอนขอร้องท่านเช่นนั้น
ก็ยังอยู่ไม่ได้! ประเดี๋ยวเปลี่ยนใจจะให้ข้าอยู่ก็ทำเรื่องที่ไม่มีเหตุผลเช่นนั้น
ออกมา! ท่านเห็นข้าเป็นใครกัน อาศัยอะไรมาทำกับข้าเช่นนี้ เรียกก็ต้องมา
ไล้ก็ต้องไปหรือ!"

นางตะโกนจบก็หลับตาลงร้องให้ออกมาอีก เสียงร้องมีเพียง
ความเศร้าเสียใจยิ่ง

หลี่มู่วิ่งไปชั่วขณะ จับพลันก็ซ้อนตัวนางขึ้นมาอุ้มอีกครั้ง เดินมาถึง

หน้าประตู เขายกเท้าเตะประตูให้เปิดออกพานางไปนั่งที่ข้างเตียง ตนเองไปจุดโคมไฟ

แสงจากโคมไฟค่อยๆ สว่างขึ้นมา จับได้ความมืดในห้อง

เกาล์วเสือนั่งอยู่ข้างเตียงเห็นเขาเดินมาที่ตน นางก็รีบขยับคอเสื้อที่ถูกเขาทำจนยุ่งเหยิงเมื่อครู่ให้ดี ผูกสายรัดเอวกระโปรงให้แน่น คิดจะยืนขึ้นเพื่อหลบหลีกเขา

มือกลับถูกเขาจับไว้แล้ว

"อาหมี่ ล้วนเป็นความผิดของข้า เจ้าอยากตีก็ตีได้เลย อยากกัดข้าก็จะให้เจ้ากัด"

ในน้ำเสียงที่เขาพูดออกมาเต็มไปด้วยการประจบเอาใจ จับมือนางไว้จะยกขึ้นมาฟาดตนเอง

เกาล์วเสือนี่ไม่แม้แต่จะเหลือบตาขึ้น นางดึงมือกลับมา เซ็ดๆ แก้มที่ยังมีน้ำตาติดอยู่หลายหยด เอียงตัวไปไม่มองเขา เพียงพูดเสียงเย็นชา "ท่านบอกให้คนเปิดประตูเมืองเสีย ให้ข้าชายของข้าเข้ามา! ข้าตัดสินใจแล้วว่า จะต้องกลับไป!"

นางพูดจบ ครู่ใหญ่ไม่ได้ยินเขาตอบจึงลุกจากข้างเตียงขึ้นมายืน หมุนตัวจะเดินออกไปข้างนอก

เวลานักลับได้ยินเขาเอ่ยขึ้น "อาหมี่ ข้าไม่ได้โกหกเจ้า ข้าชายของเจ้าไปแล้ว เขารู้ข้าจะรังตัวเจ้าไว้ เขาไม่อาจพาเจ้าไปได้ อีกทั้งข้าอาจจดหมายให้เขาไปฉบับหนึ่ง ขอให้เขาช่วยมอบให้เยวียฟู ถือเป็นคำอธิบายของข้าต่อเยวียฟู"

เกาล์วเสือนหยุดฝีเท้า หันหน้ากลับมา

สีหน้าของเขาจริงจังยิ่ง ท่าทางบ่มบ่ามมุทะลุที่เอาแต่ข่มเหงรังแกนาง

เมื่อครู่ก่อนไม่มีให้เห็นแล้ว

เกาลัวเสินหมุนตัวมา "ข้ารู้ ท่านมีปณิธานอันยิ่งใหญ่ ทั้งตั้งต้นไม่ฟังเสียงใคร ท่านเองก็ดูเบาอาหะยิยของข้า เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว มาบัดนี้ท่านยังมีอะไรต้องอธิบายกับเขาอีก"

"อาหะยิ จะให้ข้าฝืนใจทำตามการจัดการของเยวียฟูเพื่อจะรังแกอยู่ข้างกายข้า ข้าทำไม่ได้จริงๆ แต่ข้าสามารถรับปากเจ้า วันหน้าไม่ว่าเมื่อใดขอเพียงราชสำนักไม่กระทำการบีบบังคับ ไม่ขัดขวางการยกทัพไปปราบปรามทางเหนือของข้า ข้าหลี่มู่ก็จะไม่เป็นฝ่ายต่อต้านราชสำนักก่อน จะเป็นขุนนางของต้าอวิ่ตลอดไป"

เขามองจ้องนาง เอ่ยอย่างเน้นย้ำที่ละคำ

"เช่นนั้นเจ้าคงวางใจได้แล้วกระมัง"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/36DKt5u>